

Durant el juny i tot el juliol la Parròquia celebrem diàriament un funeral per alguna de les persones que van morir durant el confinament. Això ha fet que escoltés moltes famílies explicant el que han viscut. Avui vull compartir algunes reflexions fetes a partir d'aquestes vivències.

Quan marxen els pares, els amics, quan marxen les persones que estimes... i saps que han acabat el seu camí. Per moltes consideracions i abraçades que et facin, quina buidor, quin pal, quin trencament. Ens fem els forts, donem explicacions, escoltem moltes coses, i també sabem que al cap de poc temps tot tornarà a ser més o menys el mateix... menys per al teu cor, evidentment.

Hi ha qui potser et dirà: quina sort has tingut de conèixer una persona que t'ha estimat tant, que ha estat tan important per a tu, tan intel·ligent... tant, tant. Gràcies, de debò, gràcies, però el voldria ara al meu costat i no hi és.

Potser de vegades penses que la vida passa de pressa, que tens els dies comptats, o els mesos i els anys. I què en treus de pensar això? si ell o ella ja no hi és. Fins i tot aquesta consideració sobre el temps, per filosòfica que sigui, té quelcom d'egoista. Quan l'altre ha marxat voldria tenir-lo al meu costat! Voldria...

A tot això hi hem de sumar que la pandèmia ha estat molt cruel: no va ser possible acompanyar-lo en l'agonia i en la mort, ni se li va poder mostrar l'amor com hauríem volgut. Tampoc poguérem acomiadar-lo acompanyats per tots els qui ens estimen...

És veritat que la seva vida ha deixat petjada. Hi ha qui el porta en la seva intenció, en el seu record, en els seus millors sentiments. Penses que ha sigut una vida plena, que ha millorat una mica el món, que ha estimat... Tot el que vulguis, i segurament és cert; però d'aquí a un temps, de tot plegat, què en quedarà?

Una cosa queda: crec fermament que Déu l'estima; molt més que jo i que tu. Queda l'amor de Déu i el nostre, que volem viure humilment en comunió amb Ell. I, per dir-ho d'una manera planera, queda l'abraçada de Déu que mai no es desfà.

Ho he comentat a cada entrevista: Què en penseu? Que potser és un consol? I tant que ho és!! És el consol radical, ja que tots ens trobem en Déu: ara en la fe i un dia cara a cara.